

רוזן טל

צילום: רחי שלוש

מיקי מלך עמדה על הרציף של התחנה הישנה בקריית מוצקין והמתנה לרכבת לתל אביב, שאיחורה כהרגלה, כש לפתע נעטפה בתחושה פנימית שלכדה אותה בוודאות כהירה ומי וזקקת, וסילקה באחת את המחסום שעייב את כתיבת הספר שלה. "זה היה כמו צונאמי שהגיע מצד ימין", היא נזכרת, "הגל הזה כמעט הדף אותי אל הפסים, והוא אמר לי, 'הגיבור שלך צריך להיות נער הומר'. אחרי זה הכל הסתדר מצא־תי את הקול שלי ולא הייתי צריכה לדמיין שום דבר פשוט לשבת ולכתוב".

מלך נזקקה לעוד הרבה שנים כדי להשלים את כתיבת ספר הביכורים שלה, "אהבה בקריות" (הוצאת שתיים, ערכה: אורנה לני-דאו), שיוצא עכשיו – אבל מעולם לא התחרטה על אותה ההתגלות פתאומית על הרציף. הגיבור, נער בן 16 בשם גימי שמסתיר את נטייתו המינית ואת אהבתו לחבר הכי טוב שלו, הוא מעין אלטר אגו, גרסה מוקצנת שלה עצמה, מתבגרת סטרייטית שמאיימת לקרוס תחת כובד ההורמונים הגועשים שלה ומתביישת בתשוקות שמתעוררות בתוכה. המספרת המקורית, שהיתה בת דמותה, פשוט לא עשתה את העבודה.

המשך בעמ' 2

**"שיכחישו
עד מחר:
נשים רוצות
שגברים
ירצו אותן"**

רק אחרי ששבה לבית אמה במוצקין הצליחה העיתונאית **מיקי מלך** לסיים את "אהבה בקריות", רומן ביכורים במרכזו הומו צעיר – מעין אלטר אגו לנערה המבוישת וההורמונלית שהיתה. עם צאתו היא טוענת שכשאישה מדברת על סקס זה לא נשמע טוב, ומביעה חרטה על הראיון שערכה כשהיתה "צעירה וטיפשה"

תחנת הרכבת בקרית מוצקין. 'ממי אני אתבייש שם? כל מי שהיה שם עזב' צילום: רמי שלוש

המשך מעמ' 1

מלץ היא לא האישה הראשונה בהיסטוריה שנבחרה מהגילוי שיש לה תאווה ארוטיות, אבל במקרה שלה – תחושות הבושה וההשפלה מנעו ממנה לסיים את הספר שת' מיד רצתה לכתוב ועיכבו אותו במשך עשורים. 'היו לי המון בעיות בכתיבה. כל הדיבור על משיכה מינית ובחורים נשמע מאוד מאולץ. לא היה ברור למה היא כל כך מתביישת, למה היא מרגישה כמו סוטה, כמו יצור מנוול ודקדנטי', היא אומרת. 'זה מאוד לא פוליטי' קלי קורקט להגיד, אבל כשאישה מדברת על סקס ומשיכה מינית זה נשמע לא טוב. אישה כאילו אמורה לרצות את כל החבילה – רומנטיקה וזוגיות – היא לא אמורה לרצות מין כשלעצמו. לגבר אין את הבעיה הזאת, ומכיוון שגבר הומו נמשך לגברים אחרים, יכולתי לתאר את התחושות שלו בלי להרגיש שאני מוסיפת'.

האומללה, הוא התשובה הטובה ביותר לקול של אמא שלי שממשיך לקדוח ללא רחם... אני קרוב מאוד עכשיו. אני יודע בדיוק איך אני נראה: שרוע על הצד, עיי ויות פ, והאגן שלי נע בתנועות חייתיות קדימה ואחורה'.
נערה בת 16 לא יכולה להתחיל כך את הבוקר?
'נשים יכולות להכחיש את זה עד מחר אבל מה שהן רוצות זה שהגברים ירצו אותן, שיגידו להן את יפה ומדהימה. והן רוצות למי שוך את הרגע הזה ככל שניתן, לא לשכב עם הגבר מיד, כי אז הכל ייגמר עוד לא נמצאה האישה שרוצה לויין את הגבר' זה יישמע אמין. זו הפריבילגיה שלקחתי לעצמי עם גיבור הומו.

'בטבע קיים אפקט קולידיג'. הגירוי המיני של בעל החיים, בניח הפה, מתגבר כשהוא מחליף את הפרטנרית הפרה שלו. אחרי שעשו סקס הוא כבר לא נמשך אליה יותר וגם אצל גברים זה ככה. נשים היום מדברות על מין כאילו הן רוצות להיכנס למיטה כמו הגברים. אולי זה ככה בחיים, אבל בספרות יש ארכיטיפים. בספרות יש לגברים, כולל הומואים, פריבילגיה שאין לנשים חו הכולות לדבר על סקס בתור סובייקט. היא צריכה שהגבר ירצה אותה יותר מאשר שהיא רוצה את האקט עצמו. האקט עצמו מקלקל לה כי הוא מבשר את הסוף'.

בקריית מוצקין של שנות ה-70 הכרת הומואים?
'לא שידוע לי ואם היו הם הסתתרו יפה. יש בספר קטע שבו הכיתה יוצאת למחנה גדיניץ והבנים יושבים ומדברים ומישהו אומר על אחד המורים שהוא הומו והלב של גימי דופק כי הוא מפחד להסגיר משהו. גם לי יצא בשוחות כאלה להעמיד פנים בזמן שהלב שלי דופק חזק חזק. הכתיבה על סקס ואוננות החזירה אותי לבושה הזאת. הבושה במה שאת והניסיון להעמיד פנים שאת משהו אחר בשלב מסוים עשיתי הדסטארט ומצאתי את עצמי מפצירה באנשים 'תקנו את הספר אבל על תק' ראו את הספר כי אני מתביישת שהעולם יקרא אותי'.

'אהבה בקריות' הוא סיפור התבגרות שפוגש רומן רומנטי. מלך, שמאחוריה קריירה ארוכה

ייש השפלה אינהרנטית בכך שאישה רוצה למשוך גבר. כל המשחק הנשי הזה, עקבים והתיילדות והקטנה עצמית רק כדי שיעמוד לו. חס וחלילה אם האגו השביר והקטן שלו יחשוב שאת חכמה או טובה ולא יעמוד לו'

בעיתונות, מתפרנסת בשנים האחרונות מתרגום של ספרות רומנטית, והשליטה שלה בקונבנציות של הסוגה ניכרת. הספר כתוב בתנופה כובשת וכרחה הומו, אבל בשליש האחרון שלו, בזמן שמכבי תל אביב שועטת לעבר הגמר מול מובילגורדי וארזה, הוא מקבל טון אפל ומתמקד בנושאים כמו הוצאה כפויה מהארון, בגידה של הורה בבנו ותקיפה מינית. 'זה ספר מאוד אישי ויש בו הרבה אמת', אומרת מלך, 'אבל אני לא רוצה שאנשים יתחילו לחשוב מה מזה קרה ומה לא. אז כן, יש פגיעה מינית. אני לא מכירה אף אישה שלא עברה פגיעה מינית בחיים שלה, כולל אני. אחרי הווידיאו הזה

אצטרך להגר מהארץ. אבל בעצם, אני כמוצקין. זה כמעט אותו דבר'.

בשביל הגבר

זו שעת צהריים בבית קפה בתל אביב. תשומת הלב של מלך נודדת לאישה כבת 50 שעולה במדרגות בדרך לשירותים וכמעט מועדת. 'תסתכל על המגפיים עם העקבים החליפה הוורודה והתיק הוורוד והשיער המחומצן שלה', היא אומרת. 'הרי היא עושה את זה בשביל גבר. נשים אומרות שהן מתלבשות בשביל עצמן, אבל אני רוצה לראות חבורה של נשים לסביבות שיתלכשו ככה. יש השפלה אינהרנטית בכך שאישה סטרייטית רוצה למשוך גבר'.

'כל המשחק הנשי הזה, העקב בים וההתיילדות וההקטנה של עצמך, זה רק כדי שיעמוד לו. חס וחלילה אם האגו השביר והקטן שלו יחשוב שאת יותר חכמה ממנו או יותר טובה ולא יעמוד לו'.

דל, זו בעיה שלך. 'לא, זה שלך. זה לא קרה לי, למולי, כי ידעתי להסתיר את הפט' פוסים הנורוטיים והאינטליגנציה שלי, אבל את מרגישה את זה. אסור

ישנים יכולות להכחיש את זה עד מחר אבל מה שהן רוצות זה שהגברים ירצו אותן, שיגידו להן את יפה ומדהימה. והן רוצות למי שוך את הרגע הזה ככל שניתן, לא לשכב עם הגבר מיד, כי אז הכל ייגמר עוד לא נמצאה האישה שרוצה לויין את הגבר' זה יישמע אמין. זו הפריבילגיה שלקחתי לעצמי עם גיבור הומו.

ישנים יכולות להכחיש את זה עד מחר אבל מה שהן רוצות זה שהגברים ירצו אותן, שיגידו להן את יפה ומדהימה. והן רוצות למי שוך את הרגע הזה ככל שניתן, לא לשכב עם הגבר מיד, כי אז הכל ייגמר עוד לא נמצאה האישה שרוצה לויין את הגבר' זה יישמע אמין. זו הפריבילגיה שלקחתי לעצמי עם גיבור הומו.

מה קורה כשהבן שלך מתאהב בבת של השכנה

אהבה כל העניין

זה

סרטי שובל וסרטי יוניטד קינג נאיים להציג:

- זוכה 2 פרסי האוסקר* (5-1 פרסי גלובוס הזהב) **דסטין הופמן**
- זוכה 3 פרסי גלובוס הזהב (3-1 פרסי האוסקר*) **סיסי ספייסק**

בקולנוע

ענת דולב. חרטה גדולה
צילום: שחר מלמד

"בדיעבד העיתונות לא היתה צריכה להיות המסלול שלי. הייתי צריכה ללכת לכתבת שירה וספרים ותיאטרון. התביישתי ברצונתי, העיתונות היתה אליבי. עד היום יש לי חרטות על מה שכתבתי"

עיתונות ישיבים ואגלה מי הוא? את עובדת על ספר נוסף? "אני אישה של ספר אחד. מתאים לי לכתוב טקסטים יותר קצרים. הספר הזה הוא 67 אלף מילים ויש לי אותה כמות של מילים ששוארה בחורף. לפניו כתבתי ארבעה מחזות וגנתי אותם אחרי שכל התיאטראות אמרו לי לא. בפעם האחרונה שהקאמרי אמר לא, רציתי לכתוב להם משהו נבוי ותודה ושלוש. אבל אז אמרתי לעצמי, 'בפעם הבאה, אחרי כל כך הרבה דחיות, הם בשום יגידו כן'." או "אהבה בקריות" הוא רומן ראשון ואחרון? "כשהתחילה המלחמה הספר היה בשלבי עריכה סופיים. כתבתי מייל לעורכת שלי אורנה לנדאו ואמרתי לה שאם קורה משהו אני גרה בצפון והיו אזעקות ונופי לים טילים – אני מבקשת שתורצי את הגרסה שקיימת אצלך. זה לא שאני רוצה למות אבל הרגשתי שעכשיו, אחרי שסיימתי את הספר, החיובאקלה יכול לזרוק עלי טילי."

ריונפלד, נילי לנדסמן ואחרים, אנשים שהתברכו בידע תרבותי נרחב ובנטייה סרקסטית מולדת, קראו מגוינים מחו"ל וידעו לארוז ולשווק את תל אביב – עיר שנכלל רגע נתון היו בה שלושה פאבים ומועדון אחד – ככרך שוקק שמתח"ר בה במנהטן. על הנייר, בעידן הפרי"ט, נט, מלך השתלבה מצוין. אבל בדיעבד היא אומרת שהבושה הישנה לא הניחה לה.

"כשאני מגיעה למקום חדש אני רוצה להרשים ולהשתלב, וזה מכבה את האש הפנימית האמי"תית. יצאתי מגדרי כדי להיות חלק מהחבורה המגניבה והקולית הזאת אבל לא הייתי מגניבה ולא קולית. באתי מהקריות".

כולם שם באו מאיזה מקום. "מבחינת הכישרון לא היו לי רגשי נחיתות, אבל מבחינת הסטייל והקוליות ידעתי שאני לא שייכת. כל הזמן הייתי צריכה להתנצל על משהו שיש בי שלא שייך לשם. בהעירי הרגשתי שאני צריכה להי"סתר את הצדדים הרכים והפגיעים שלי. בדיעבד אני חושבת שעיתונות לא היתה צריכה להיות המסלול שלי. הלכתי ל"במחנה" רק כדי לעבור את הצבא בשלום והיה נורא קל להמשיך משם. הייתי צריכה ללכת לכתבת שירה וספרים ותיאטרון. התביישתי ברצונות שלי, והעיתונות היתה אליבי. עד היום יש לי חרטות על דברים שכתבתי".

"יש לי שתי חרטות עיקריות. אחת זו ענת דולב. ראינתי אותה וירדתי עליה, כבר לא זוכרת על מה בדיוק. הייתי צעירה וטיפשה, מאוד אירונית, וזו הכתיבה שמצפים ממך. המקרה השני היה אדם שהגיע לישראל מהונגריה או רומניה וטען שהוא יכול להגדיל חוזה של נשים באמצעות היפנוס. הייתי בבית שלו ושל אשתו, שני אנשים מבוגרים, והוא תמים ומתוק וירדתי עליו. הוא הגיש תביעת דיבה נגדי ונגד העירי"ת, קיבל התקף לב ומת. 30 שנה אני נושאת את האיש הזה בתוכי. אם יש לו יורשים, הייתי רוצה לבקש סליחה. יום אחד אלך לאר"ץ כיון של בית אריאלה ואשב על

נראה. בנים לא מסתכלים על זה שאת כותבת שירים. בתחושה שלי, זה שהייתי בפנים כבר לא היה פקטור. זו היתה השפלה. תקריאי לו שירים עד מחרתיים, זה לא יעשה לו את זה. בגיל 16 נעצרה ההתפתחות שלי, ואת לא יכולה לדלג על שלבים בהתפתחות. אם יש היתקעות או טראומה, את נשארת שם גם אם המשכת והפכת לאדם בוגר. כשחזרתי למוצקין חזרתי למקום הפשע, המקום שבו נעצרתי כשהתחיל כל העניין הזה של למי יש חבר ולמי לא".

בסוף שנות ה-80, אחרי שבצבא היתה כתבת ב"במחנה", היא נחתה בעיתון "העיר", שם נפגשנו. אלה היו הימים הגדולים של מה שמתואר מאו כ"תרבות המקומונים". ב"העיר" היה ריכוז חסר תקדים של אנשים מוכשרים – כותבים ועורכים כמו חו"ל סקלי, תמר גלבץ, גל אוהובס"ק, אייל חלפון, אמיר רותם, עפרה

"זה ספר מאוד אישי ויש בו הרבה אמת. כן, יש פגיעה מינית. אני לא מכירה אף אישה שלא עברה פגיעה מינית בחייה, כולל אני. אחרי הווידיאו הזה אצטרך להגר מהארץ. בעצם אני במוצקין. זה אותו דבר"

עטיפת הספר צילום: חן ראדה, עיצוב: אפרת לוי / שתיים בית הוצאה לאור

איזו קלישאה, שהמשבר הזה היה הדבר הכי טוב שקרה לי. בזכותו הצלחתי לגמור את הספר שישב לי בראש במשך שנים".

היא בת 59, רווקה ללא ילדים ("תמיד ידעתי שאני לא רוצה ילדים"), מה שהקל במידה מסוימת, לפחות מבחינה לוגיסטית, על המעבר בחזרה לדירה הישנה של אמה. בשנים הראשונות במוצקין, משוחררת מהמעמסה של שכר דירה, מלך ערכה כפרילנסרית במקומונים של "ידיעות אחרונות" ו"תרגמה ספרים, אבל אז הגיעה הקורונה. "קראתי שעצמאים יכרו לים לקבל דמי אבטלה במשך חצי שנה, באתי לבוסים שלי ואמרתי, 'בבקשה תפטר אותי, יש לי ספר לגמור'. אני כותבת את הספר הזה כבר יותר מ-30 שנה, הרבה זמן הוא היה מונח בצד, אבל עכשיו יכולתי לחזור אליו בתנופה והצלחתי לגמור אותו. לא הייתי מצליחה לסיים אותו בתל אביב".

אי אפשר לכתוב ספרים בתל אביב?

"משהו בתל אביב, בחשמליות של העיר הזאת, לא נתן לי להתייחס, דפקתי חשבון לכל מה שסיכתי. לא היה לי את השקט שדרוש לכתבת, כל הזמן מה יגידו, התייבשות. גם במוצקין התביישתי, אבל הבושה יותר נוחה במוצקין. ממי אני אתבייש ממוצקין? כל מי שהיה שם עזב. אני הולכת למכולת ולא מכירה אף אחד".

זיכרונות הילדות שלה, אומרת מלך, "שרויים בתוך ערפל כבד", אבל אז היא מתרצה ומתארת את עצמה כילדה רגישה ואינטליגנטית שאובחנה בכיתה ג' עם איי.קיו 158. "מאז זה ירד. ההור" מונים שרפו את זה".

היא כתבה שירים כילדה ובגיל 12 אפילו יצא לה ספר שירים בהוצאת עקה. "מאוד העריכו אותי בכיתה שלי על זה, הייתי בטל-וויזיה פעמיים וכתבו עליי כמעריבי. אבל אז מגיעה ההתבגרות המינית, וכאילו יורד ציווי מלמעלה שאומר שעכשיו את צריכה להיות אומצת כשה עכשיו רוצים אותך בגלל איך שהגוף שלך

ברקע העלילה עונת 77/78 של מכבי ת"א צילום: סער יעקב / ל"מ

נשים שאחרי שהיו נשואות וגידלו ילדים, בוחרות ביחסים כאלה, יש כאלה שרואות בזה בחירה פוליטית.

"אם את צריכה לרדת לה מה פוליטי בזה? או שאת נמשכת או שלא. כעיקרון, נשים יכולות להימשך להרבה סוגים של גברים. נדיר שיש להן מפרט טכני, וכמעט לכל הגברים יש. היה לי חבר שאהב נשים אתיופיות גבוהות ורוות, דווקא יצא איתי. לא הייתה דקה איתו שהרגשתי נוח. הייתי רותחת מבפנים כי כל אישה שע"ברה והיתה הטיפוס שלו היתה איום. בכלל, אני שומעת גברים מדברים, גם ידידים שלי. משהו מספר שהיה לו סוף שבוע מדהים איתה ואו היא נכנסה לשירותים ולא סגרה את הדלת והכל נגמה הוא גילה אצלה משהו אנושי מעבר למלמלה ולעקבים. כאילו שכשאת עם גבר את לא אמורה להיות בן אדם כמוהו, רק אובייקט.

לעזוב את העיר

לפני שמונה שנים, אחרי כמעט שלושה עשורים בתל אביב, מלך חזרה למוצקין של נעוריה. היא היתה או עורכת מדור הספרות ב"לאשה", וכבר ידעה שהעבודה על טקסטים של אחרים לא אפשרה לה להתמסר לטקסט שלה. "גרתי או כגבעתיים, בעל הבית העלה את שכר הדירה, 'לאשה' עבר עם קבוצת 'ידיעות אחרונות' לראשון לציון, והבנתי שאני צריכה לעזוב. זה היה משבר גדול. לא עוזבים את תל אביב, בטח לא כשחולמים להגיע אליה מאז גיל הגעורים, ואפילו שבשלב הזה זו היתה גבעתיים. אבל אז התברר,

קול קורא

פרס לורן ומיטשל פרסר לצילום ישראלי, 2024

מוזיאון תל אביב לאמנות

הפרס כולל מענק של 5,000 דולר ותערוכה במוזיאון תל אביב לאמנות

תנאים נוספים

1. על הזוכה בפרס לציין את פרס לורן ומיטשל פרסר לצילום ישראלי, מוזיאון תל אביב לאמנות, בכל התערוכות והפרסומים העתידיים שבהם יוצג הפרויקט הנבחר.
2. תשלומי המס (מקומיים או בין-לאומיים) הם באחריות הבלעדית של מקבלת הפרס.
3. על המועמדים.ות להיות בעלי.ות זכויות יוצרים על העבודות המוגשות.
4. במסגרת הפרס תינתן למוזיאון תל אביב לאמנות עבודה אחת על פי בחירתו.
5. המועמדת.ת יתחייב לעמוד בלוח זמני ההקמה ופתיחתה של התערוכה במהלך שנת 2025, בהתאם לתוכנית התערוכות של המוזיאון. במידה והמועמדת.ת לא יתעמוד בתנאי זה, המוזיאון רשאי לבטל את הזכייה.

חברי צוות השופטים יהיו נציגי המוזיאון ומומחים בין-לאומיים בצילום.

מוזמנים להגיש מועמדות

אמן.ית ישראלית.ת עד גיל 45, בעלת תואר באמנות או בצילום ממוסד אקדמי מוכר, שהציגו בשתי תערוכות לפחות בגלריות או בחללי אמנות מוכרים.

הליך הגשת המועמדות

המועמדות תוגש באנגלית בקובץ pdf בלבד, שלא יעלה על 8MB, ויכלול:

- קורות חיים (עד שני עמודים), לרבות פרטים מלאים ליצירת קשר עם המועמדת.
- טקסט קצר על תחום העיסוק של המועמדת.
- ציורף 20 דימויים של עבודות בציורן: כותרת, טכניקה, גודל ותאריך. רצוי לצרף צילומי הצבה.

שם קובץ הגשת המועמדות (באנגלית):
MPA2024_(first name)_(surname).pdf
יש לשלוח את המייל לכתובת:
presserprize2024@tamuseum.com
מועמדות יתקבלו בין ה-20.2.2024 ועד ה-5.5.2024

